

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce JUDr. J. Š.**, proti **žalovanému Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2002, č. j. ODSH/1190/02/V1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 4. 2003, č. j. 10 Ca 11/2003 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Okresní úřad České Budějovice, referát dopravy a silničního hospodářství, rozhodnutím ze dne 6. 5. 2002, č. j. RD – 1017/02/Ze, uznal žalobce (dále jen „stěžovatel“) vinným z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 12. 2. 2002 v obci Ch. jel osobním automobilem rychlostí 71 km/h a tím překročil v kontrolovaném úseku povolenou rychlost o 21 km/h. Tímto jednáním stěžovatel porušil povinnost uloženou § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Za tento přestupek byla stěžovateli uvedeným rozhodnutím uložena pokuta ve výši 1000 Kč a současně povinnost uhradit náklady řízení ve výši 500 Kč podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s § 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb.

Proti uvedenému rozhodnutí Okresního úřadu České Budějovice se stěžovatel odvolal ke Krajskému úřadu Jihočeského kraje (žalovanému). V odvolání uvádí, že nemá námitek proti skutkovým zjištěním, namítá však nesprávné právní posouzení věci, když zákon o přestupcích upravuje přestupek spočívající v překročení povolené rychlosti v § 22 odst. 1 písm. a), a to tak, že přestupkem ve smyslu tohoto zákona je až překročení povolené rychlosti v obci o více jak o 30 km/h a mimo obec o více jak o 50 km/h. Užitím argumentu a contrario podle něj vyplývá, že překročení povolené rychlosti o menší hodnotu než je uvedeno shora, v jeho případě o 21 km/h není přestupkem. K aplikaci § 22 odst. 1 písm. e) zákona o přestupcích uvádí, že není přípustná, neboť v daném případě má přednost speciální ustanovení, a to § 22 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona. Dále poukázal na čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2, 3, čl. 4, čl. 36 odst. 2 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod.

Krajský úřad Jihočeského kraje odvolání rozhodnutím ze dne 18. 7. 2002, č. j. ODSH/1190/V1, zamítl a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že stěžovatel nerespektoval nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h, kterou překročil o 21 km/h; § 22 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích je speciální vůči písm. e) téhož ustanovení. Součástí našeho právního systému je podle jeho názoru princip, podle kterého se užije obecné právní úpravy – v daném případě § 22 odst. 1 písm. e) zákona o přestupcích, není-li možno užít právní úpravy speciální – v daném případě písm. a) tohoto ustanovení. Dále široce odůvodňuje použití právní normy a podává její historický výklad. Uvádí, mimo jiné, že smyslem novely zákona o přestupcích (zákon č. 361/2000 Sb.) bylo vyjmout určitá jednání z obecných přestupků v dopravě do 1. 1. 2002 postižitelných dle § 22 odst. 2 zákona o přestupcích v tehdy účinném znění a postihnout je přísnějším způsobem. Proto byla tato jednání zahrnuta do písmen a) a b) v § 22 odst. 1 zákona o přestupcích ve znění účinném po 1. 1. 2002, kde je stanovena možnost vyšší sankce. K § 22 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích konstatuje, že toto ustanovení neupravuje obecně překročení povolené rychlosti, nýbrž přestupkové jednání spočívající v překročení nejvyšší určité povolené rychlosti. Z toho podle něj vyplývá, že každé překročení rychlosti je přestupkem, avšak pouze překročení stanovených limitů více než 30 km/h rychlosti je pro svou závažnost postihováno přísnějším postihem.

Stěžovatel se proti uvedenému rozhodnutí žalovaného bránil žalobou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, ve které uvedl tytéž důvody, které již uvedl ve svém odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Podle jeho názoru napadeným rozhodnutím došlo k rozšiřujícímu výkladu ustanovení zákona o správním trestání, které je nepřípustné. Jelikož se Krajský soud v Českých Budějovicích ztotožnil s názorem žalovaného, byla tato žaloba rozsudkem ze dne 3. 4. 2003, č. j. 10 Ca 11/2003 – 28, zamítnuta.

Stěžovatel se kasační stížností domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích. Namítá jeho nezákonnost z důvodů, které byly uvedeny již v žalobě. Dále vytýká napadenému rozsudku neprovedený důkaz stanoviskem Parlamentu.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná a lze ji podřadit pod § 103 písm. a) s. ř. s., protože stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení, přezkoumal napadený rozsudek vázán důvody a rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jak vyplývá ze správního a soudního spisu, stěžovatel jel dne 12. 2. 2002 v obci Ch. osobním automobilem rychlostí 71 km/h, a tím překročil v kontrolovaném úseku povolenou rychlost o 21 km/h. Stěžovatel proti tomuto skutkovému zjištění nevznesl žádné námitky.

Podle § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h. Podle § 22 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo jako řidič motorového vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním zákonem, kterým je uvedený zákon č. 361/2000 Sb., o více než 30 km/h v obci nebo o 50 km/h mimo obec. Podle písm. e) téhož paragrafu se dále přestupku dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a), b) a d), poruší zvláštní zákon.

Podstatou právního posouzení případu je otázka, zda „jiné jednání“, které spočívá v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o méně než 30 km/h, je protiprávním jednáním ve smyslu § 22 odst. 1 písm. e) zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem žalovaného i krajského soudu, že je toto podřazení možné a že stěžovatel se tímto jednáním dopustil přestupku. Dle jazykového výkladu se písmeno a) citovaného ustanovení vztahuje jen na zde uvedené případy překročení nejvyšší povolené rychlosti. Pouze v případě, kdy by z daného ustanovení vyplývalo, že zcela vyčerpává všechny případy překročení rychlosti by byl přípustný argument a contrario, což by znamenalo, že jiné než zde popsané překročení nejvyšší povolené rychlosti není přestupkem. Takový závěr však ze samotného textu písm. a) v žádném případě jazykovým výkladem dovodit nelze, proto by pro něj musely svědčit některé další argumenty; tak tomu však také není. Jak žalovaný, tak i krajský soud správně dovodili, že jak objektivní význam daného ustanovení, tak historické důvody jeho vzniku vedou naopak k závěru, že jiné překročení nejvyšší povolené rychlosti, než které je popsáno v písm. a), je nutné projednat v režimu § 22 odst. 1 písm. e) zákona o přestupcích. Uvedený závěr je také v souladu s jazykovým výkladem písm. e), neboť překročení nejvyšší povolené rychlosti o 21 km/h zcela jistě není jednáním popsaným v písm. a) uvedeného ustanovení, a proto jde zcela jistě o jiné jednání ve smyslu písm. e). Pro závěr, který by byl v rozporu s tímto jazykovým výkladem, by bylo třeba velmi závažných argumentů, kterých se však, jak bylo výše uvedeno, nedostává a ani stěžovatel žádné neuváděl. Naopak výklad provedený stěžovatelem nejen, že je v rozporu s jazykovým zněním uvedených ustanovení, ale ještě by se jeho prostřednictvím dospělo k nezamýšleným závěrům, tj. že jedno z pravidel bezpečnosti a plynulosti dopravy – stanovená povolená rychlost – ztrácí smysl.

K námitce stěžovatele, že krajský soud neprovedl důkaz stanoviskem Parlamentu České republiky, Nejvyšší správní soud uvádí, že soud podle § 52 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje, které z navržených důkazů provede. Neprovede zejména důkazy, které nejsou třeba pro rozhodnutí o věci samé. Z hlediska dělby státní moci přísluší moci zákonodárné, kterou reprezentuje právě Parlament, přijímání obecně závazných právních norem (zákonů), jejíž výklad nutný pro aplikaci na konkrétní případy naopak přísluší moci soudní. Krajský soud tedy postupoval naprosto správně, pokud uvedený navržený důkaz neprovedl. Jiná situace by byla, kdyby se stěžovatel dovolával důvodové zprávy zákona, pomoci které je možné se dovolávat smyslu a účelu zákona a posoudit tak záměr zákonodárce (pokud je tam vyjádřen).

Nejvyššímu správnímu soudu tedy z výše uvedených důvodů nezbylo, než kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaný, který měl úspěch ve věci, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 22. listopadu 2004

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu